

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218204345
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2218204345.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: J. H., nar. X.XX.XXXX, bytom H. X. S. XXX, zastúpeného spoločnosťou: Sidor a partneri, s. r. o., IČO: 52 635 970, so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 400,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 17Csp/138/2018-152 zo dňa 30. septembra 2020 - I., III., IV. výrok, takto

rozhodol:

1. Odvolací súd napadnuté výroky I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie p o t v r d z
u j e a IV. výrok r u š í .
2. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 150,- Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol; III. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.; IV. výrokom rozhodol, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, s poukazom aj na procesné ust. § 251, § 255, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že v predošlom konaní vedenom pod sp. zn. 12Csp/29/2016 vyhlásil okresný súd revolvingový úver (poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100060718 zo dňa 20.3.2014, ktorou žalovaný poskytol žalobcovi úver 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 Eur, pri ročnej úrokovej sadzba 70,01%, RPMN 67,66 %, celková čiastka, ktorú mal žalobca žalovanému zaplatiť sumu 3.375,44 Eur), rozsudkom zo dňa 23.10.2017 za bezúročný a bez poplatkov, zároveň vyhlásil zmluvnú podmienku obsiahnutú v ustanovení čl. 8 bod 8.1 revolvingovej zmluvy zo dňa 20.3.2014 za neprijateľnú a neplatnú.

4. Následne právne uzavrel, že žalobca ako spotrebiteľ sa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12Csp/29/2016 úspešne právoplatne domohol ochrany svojich práv ako spotrebiteľa (rozsudkom zo dňa 23.10.2017), a to určením sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti

konkrétnej zmluvnej podmienky o dohode o poskytnutí služby odkladu splátok za odmenu z dôvodu jej neprijateľnosti. Uvedeným spôsobom bol základný predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi splnený, keď námietky žalovaného v danom smere sú bezpredmetné. Žalobca nebol povinný pre osvedčenie danosti základu nároku preukazovať samotný vznik ujmy, ktorá by mu vznikla, keďže sa domohol ochrany svojich práv. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Žalobca musel trpieť uplatňovanie nárokov zo strany žalovaného nad rozsah istiny úveru bez opory v zákone a následne bol donútený iniciovať spor so žalovaným, ktorý je evidentne ekonomicky aj právne zdatnejší. V konaní si žalobca uplatnil finančné zadosťučinenie vo výške 400,- Eur, ktorého výšku žalobca odôvodnil len všeobecným konštatovaním o jej primeranosti s tým, že táto predstavuje dostatočnú náhradu za diskomfort vzniknutý žalobcovi, ktorý bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na súde, aby žalovaný naďalej neoprávnenne neznižoval jeho majetok. Na preukázanie tvrdení o celkových úhradách žalobca žiadne dôkazy nepredložil (výška úhrad vôbec nevyplýva z obsahu spisu, a to ani pripojeného spisu sp. zn. 12Csp/29/2016), a to ani v rámci, resp. po jeho ústnom prednese na pojednávaní (vrátane ústneho prednesu jeho právneho zástupcu), pričom písomným podaním pred ďalším pojednávaním vo veci samej sa žalobca vyjadril, že všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci sú obsiahnuté v písomných podkladoch, ktoré doložil do súdneho spisu. Týmto bolo objektívne znemožnené, aby okresný súd v konaní zadovážil aj prípadné iné dôkazy na objasnenie konkrétnych okolností daného prípadu za účelom dôkladnejšieho posúdenia oprávnenosti uplatnenej výšky žalobcom požadovaného finančného zadosťučinenia, k čomu by bola potrebná súčinnosť žalobcu (napr. dopytom na doteraz neidentifikovaného zamestnávateľa, u ktorého by boli vykonávané zrážky zo mzdy žalobcu, ako aj na banku, v ktorej by boli realizované prevodné príkazy žalobcu - viď. prednes žalobcu na č.l. 116 spisu). Okresný súd takisto neobdržal žiadane informácie ani od žalovaného do uskutočnenia ďalšieho pojednávania 30.9.2020, na ktorom napokon vo veci rozhodol. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia okresný súd vychádzal predovšetkým z tej skutočnosti, že základ nároku je nepochybne daný, pričom žalobca sa nepochybne musel domáhať svojich práv na súde, aby žalovaný neoprávnenne neznižoval jeho majetok nad rozsah istiny úveru (toto bolo objektívne dané bez ohľadu na výšku dosiaľ vykonaných úhrad), toto mu objektívne spôsobovalo do právoplatného skončenia konania sp. zn. 12Csp/29/2016 s tým spojené nepríjemnosti a diskomfort, za ktoré je možné žalobcovi priznať náhradu vo forme finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa maximálne vo výške 150,- Eur, ktorá suma predstavuje 10 % poskytnutej sumy úveru (istiny) a je v danom prípade primeraná stupňu a miere osvedčenia intenzity zásahu žalovaného do konkrétnych práv žalobcu ako spotrebiteľa v konaní (I. výrok). Z rovnakých dôvodov preto okresný súd žalobu vo zvyšnej časti ako presahujúcej hranicu primeranosti nároku zamietol (II. výrok).

5. Pri posudzovaní danosti nároku na náhradu trov konania mal okresný súd za to, že sa tu jedná o prípad, keď rozhodnutie (výška nároku) záviselo od úvahy súdu, a preto za plný úspech možno v tomto prípade považovať aj predmetné rozhodnutie, ktorým bol uznaný základ nároku, ale bola priznaná nižšia suma než akú žalobca žiadal (ako to ustanovoval predtým účinný § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Z. z.). Preto pri uvedenom druhu predmetu konania rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak pri určovaní výšky trov konania sa bude vychádzať len z prisúdenej sumy (pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému (III. výrok), zároveň žalovanému na základe rovnakých dôvodov nárok na náhradu trov konania nepriznal vôbec (IV. výrok).

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne I., III., IV. výroku a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právny závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 150,- Eur. Napádaný rozsudok nespĺňa základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako ich definuje ustanovenie § 220 Civilného sporového poriadku. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho, neznamenajú ujmu na strane žalobcu. Výrok o trovách konania tým, že ani pri ponechaní výroku I. v platnosti (jeho potvrdení) je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti

v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Z podanej žaloby a rovnako z priebehu konania vyplýva, že žalobca nepredložil súdu žiadne dôvody a dôkazy na ich preukázanie v tom smere, aby splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Žalobca neuvádzal žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohol oprávnené domnievať o danosti nároku vo výške žalovanej sumy. Takýto postup vedie k tomu, že žalobca nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže. Za týchto skutkových okolností nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná.

7. Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovaného sa vyjadril a uviedol, že napadnutý rozsudok navrhuje ako vecne správny potvrdiť. Súd prvej inštancie v bode 10. odôvodnenia pomerne podrobne uviedol, akými úvahami sa spravoval a na ktoré okolnosti prihliadal pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenie, keď prihliadal na skutočnosť, že žalobca sa musel domáhať ochrany svojich práv, nakoľko žalovaný do nich bez právneho dôvodu zasiahol. Okresný súd bral zreteľ tiež na diskomfort spôsobený nielen tým, že žalobca plnil žalovanému splátky, na ktoré nemal nárok (táto skutočnosť nebola v konaní popretá), ale aj tým, že bol nútený osobne sa zúčastňovať súdneho konania, čo je pre bežného a priemerného človeka stresujúca situácia. Rovnako súd prvej inštancie výšku primeraného finančného zadostučinenie posudzoval vo vzťahu k poskytnutej sume úveru, pričom vychádzal z hodnoty 10 %. Dôležitým hľadiskom je aj výška ujmy, ktorá žalobcovi v súvislosti s uzatvorenou zmluvou o úvere hrozila (na to žalobca poukazoval aj v jeho vyjadreniach). Výška nedôvodne požadovanej sumy zo strany veriteľa (t. j. odplata za úver), je dôležitým hľadiskom pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia aj podľa rozhodovacej praxe súdov SR (rozhodnutia Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/140/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/144/2019), rozsudok netrpí žiadnymi vadami, pokiaľ ide o určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia. Podmienka existencie ujmy nie je ani zákonným predpokladom pre vznik žalobou uplatneného nároku, dokonca od 10.6.2013 sa upustilo od podmienky, že porušenie je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Ak teda právna úprava do 9.6.2013 vyžadovala iba spôsobilosť privodiť ujmu a nie vznik ujmy samotnej, potom od 10.6.2013 o to viac nemožno žiadať od spotrebiteľa, aby takúto ujmu dokazoval, pretože vypadla aj podmienka „spôsobilosti konania privodiť ujmu“. Žalobca teda nemusí preukázať ani to, že konanie veriteľa je spôsobilé privodiť ujmu, pretože takúto podmienku už zákon nepozná. Postačí, ak preukáže samotné porušenie práva alebo povinnosti. Zadostučinenie podľa zákona o ochrane spotrebiteľa sa odlišuje od iných zadostučinení upravených v osobitných predpisoch (najmä Občiansky zákonník) predovšetkým tým, že priamo zákon ho označuje za „finančné“, teda iná náhrada ako v peniazoch neprichádza do úvahy (teda nepeňažná, napr. zverejnenie rozsudku, vyslovenie bezúročnosti úveru a pod.

8. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný a uviedol, že v podanom odvolaní namietal, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti, ktoré by preukázali dôvodnosť a výška zadostučinenia v sume 150,- Eur. Civilný sporový poriadok nepripúšťa na rozdiel od predchádzajúceho sporového kódexu, súdny odhad nároku vo veci samej (poukaz na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020, publikované pod R 52/2020). V zmysle publikovaného rozhodnutie je potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Napádaný rozsudok nevychádza zo žiadnej dokázanej skutočnosti, ktorá by odôvodňovala sumu 150,- Eur. Nedostatok odôvodnenia sumy primeraného finančného zadostučinenia zásadným spôsobom odporuje zákonu. Nie je z neho zrejmé, v čom je napríklad daná primeranosť. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu.

9. K vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že námietka žalovaného, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti, ktorými by sa preukázala dôvodnosť a výška zadostučinenia v sume 150,- Eur, nie je dôvodná (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/99/2019, sp. zn. 11Co/56/2016, sp. zn. 20Co/107/2013, sp. zn. 19Co/169/2016). Žalobcovi reálne (ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) hrozila ujma v celkovej výške 1.875,44 Eur (pokiaľ by súd neučil úver vyplývajúci zo zmluvy, žalobca by bol nepochybne povinný uvedenú odplatu v celom rozsahu žalovanému zaplatiť). Bolo (v predchádzajúcom konaní) preukázané, že žalovaný porušil práva žalobcu v dôsledku čoho žalobcovi nehrozila len ujma majetková, ale rovnako i nemajetková ujma. Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov

postupoval v rozpore so zákonom. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť (a i prívodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Teda žalobcovi minimálne v rovine satisfakčnej primerané zadosťučinenie patrí. Na podporu poukázal na rozhodnutia Krajský súd Žilina sp. zn.: 6Co/99/2018, sp. zn. 6Co/22/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016). Pokiaľ ide o výšku uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia, podľa rozhodovacej praxe, výška môže zodpovedať ujme, ktorá reálne spotrebiteľovi hrozila. Žalobca bol nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu prívodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušenia spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 150,- Eur je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi hrozilo, že žalovaný od neho bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá žalobcovi vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý žalobca musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou potihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok, ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny, preto postupom podľa § 387 CSP výroky I. a III. potvrdil, výrok IV. s použitím § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil.

11. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol žalobou uplatnený nárok žalobcu ako spotrebiteľa voči žalovanému ako dodávateľovi na zaplatenie sumy 400,- Eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa s odôvodnením, že v konaní pred okresným súdom rozsudkom č. 12Csp/29/2016-57 zo dňa 23.10.2017, bolo určené, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100060718 zo dňa 20.3.2014 je bezúročný a bez poplatkov, zároveň bolo určené, že zmluvná podmienka v ustanovení čl. 8 bod 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100060718 zo dňa je ako neprijateľná neplatná.

12. Výrok II. napadnutého rozsudku nebol napadnutý odvolaním strán preto nadobudol právoplatnosť.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru jednak, že boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie predmetného primeraného finančného zadosťučinenia žalobcu, že jeho primeranou výškou je žalobou uplatňovaná a súdom prvej inštancie priznaná suma 150,- Eur a zároveň sa vysporiadať s výrokmi III. a IV. o náhrade trov konania.

14. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Zákon o ochrane spotrebiteľa teda v citovanom ustanovení priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností, má nárok

na primerané finančné zadosťučinenie. Ako už bolo uvedené, s poukazom na znenie citovaného ustanovenia, vo vzťahu k výške tohto peňažného zadosťučinenia zákon nestanovuje žiadne špeciálne podmienky okrem toho, že musí byť primerané. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezohojilo. Primeranosť je nevyhnutné odôvodniť čo do základu a výšky a voľná úvaha súdu v tomto smere musí byť preskúmateľná. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Odvolací súd je toho názoru, že pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobnosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa.

16. Odvolací súd v danej veci poukazuje na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je doviesť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

17. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 12Csp/29/2016-57 zo dňa 23.10.2017 bolo určené, že úver zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100060718 zo dňa 20.3.2014 je bezúročný a bez poplatkov; určené, že zmluvná podmienka v ustanovení čl. 8 bod 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100060718 zo dňa je ako neprijateľná neplatná. Z uvedeného je jednoznačné, že žalobca si voči žalovanému úspešne (aj právoplatne dňa 3.1.2018) uplatnil porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jeho odsekov 8. a 9. je zrejmé, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti ako aj určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, je základom pre priznanie aj práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

18. Žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie neobsahuje žiadne skutkové a právne závery, ktorými by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 150,- Eur, s čím sa odvolací súd nestotožnil s ohľadom na už uvedené v odseku 17. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, splnil tak predpoklad, ktorý zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení

§ 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Súd prvej inštancie správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.

19. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného proti primeranosti výšky priznaného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli. Pre priznanie tohto peňažného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne špeciálne podmienky, nemôže tu však ísť o svojvoľu súdu, pretože i takto priznaná náhrada musí byť odôvodnená čo do základu a výšky a táto voľná úvaha musí byť preskúmateľná. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo.

20. V zmysle napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie svoj záver založil na skutočnostiach, že žalobca sa nepochybne musel domáhať svojich práv na súde, aby žalovaný neoprávnené neznižoval jeho majetok nad rozsah istiny úveru (toto bolo objektívne dané bez ohľadu na výšku dosiaľ vykonaných úhrad), čo mu objektívne spôsobovalo do právoplatného skončenia konania sp. zn. 12Csp/29/2016 s tým spojené neprijemnosti a diskomfort, za ktoré je mu možné priznať finančné zadosťučinenie v sume 150,- Eur. Odvolací súd k uvedenému záveru okresného súdu dopĺňa, že žalobca sa vo veci sp. zn. 12Csp/29/2016 domohol voči žalovanému určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pričom mu bol poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur, ktorého len istinu bol povinný žalovanému vrátiť, keď podľa obsahu zmluvy mal celkom zaplatiť čiastku 3.375,54 Eur (rozdiel 1.875,54 Eur). Žalovaný teda porušil svoje povinnosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tým, že zmluva ním pripravená neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, pričom sankcionovaný je už tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda žalobca získal predmetný úver bezplatne. Na druhej strane je však potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalobca celkom isto už tým, že musel pristúpiť k súdному vymáhaniu svojej pohľadávky a dožadovať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, a tým zabrániť, aby nedošlo k bezdôvodnému preplateniu poskytnutého úveru nad sumu 1.500,- Eur a následne k nedôvodnému uhrádzaniu sumy 1.875,54 Eur ako rozdielu celkovej čiastky na zaplatenie 3.375,54 Eur a sumy poskytnutého úveru 1.500,- Eur, trpel určité psychické napätie a stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Hrozba preplácania úveru nad sumu poskytnutej sumy úveru, v sume 1.874,54 Eur (bezdôvodného obohatenia), teda o viac ako 100 % prevyšovala rozsah toho, na čo vznikol žalovanému od žalobcu nárok (1.500,- Eur). V danej veci bolo tiež potrebné zohľadniť, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá ešte v marci 2014 a od tej doby žalobca roky žalovanému uhrádzal splátky úveru. Dané súdne konanie pred okresným súdom pod sp. zn. 12Csp/29/2016 bolo začaté doručením žaloby dňa 29.7.2016, okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 23.10.2017 (právoplatný dňa 3.1.2018), toto konanie tak prebiehalo cca 17 mesiacov.

21. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že podmienky v zmysle ust. 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi, vo forme úspešného uplatnenia porušenia povinnosti žalovaným stanovenej zákonom, splnené boli. Následne správne aj vyhodnotil výšku priznaného finančného zadosťučinenia so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Súd prvej inštancie na základe svojich zistení priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 150,- Eur (v žalobe sa žalobca domáhal sumy 400,- Eur), s ktorou sa odvolací súd stotožnil, keď mal za to, že prvoinštančný súd dostatočne (v spojení s uvedeným v odseku 20) porovnal úspech žalobcu v konaní s výškou jeho nemajetkovej ujmy a s dôsledkami, ktoré platenie neoprávnených súm žalovanému žalobcu postihli, ako aj intenzitu zásahu do práv žalobcu s konaním žalovaného. Odvolací súd má za to, že táto suma plne zohľadňuje ujmu na strane žalobcu a predstavuje (spolu s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru) dostatočnú sankciu pre žalovaného, ktorá by ho mala pri ďalšom poskytovaní úverov odradiť od porušovania príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa.

22. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a

ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

23. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

24. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypořada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

25. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa v rozsahu postačujúcom pre správne rozhodnutie vo veci samej vysporiadal s námietkami žalovaného a jeho právnu argumentáciu. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade neobstojí ani námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný s ohľadom na už vyššie uvedené. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP) vo vzťahu k odôvodneniu vyhovenia žalobe. Zároveň podľa odvolacieho súdu teda nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie okresný súd fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil na strane 8 až 10.

26. Pokiaľ súd prvej inštancie niektoré svoje závery ohľadom posúdenia primeranosti výšky priznaného finančného zadošťučinenia odôvodnil príliš stručne, odvolací súd v tomto odôvodnení argumentáciu súdu prvej inštancie v potrebnom rozsahu doplnil (§ 387 ods. 3 CSP). S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu ďalšie žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) (príčom tento odvolací dôvod žalovaný ani bližšie nešpecifikoval), f) a h) CSP splnené neboli.

27. S námietkou žalovaného vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania, že nie je namieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná, keďže žalobca neuvádzal žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohol oprávnené domnievať o danosti nároku vo výške žalovanej sumy, sa odvolací súd s ohľadom na nižšie uvedené nestotožnil.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktorá sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nepôjde o procesne

neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlišovať, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri nález ÚS ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (pozri Komentár k Civilnému sporovému poriadku doc. JUDr. Marek Števíček, PhD. a kolektív C. H. Beck, 2016 s. 926).

30. V časti rozhodovania o náhrade trov konania III. výrok, sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, že v danej veci sa jedná o rozhodnutie (výška nároku), ktoré záviselo od úvahy súdu, keď priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak pri určovaní výšky trov konania vychádzal len z prisúdenej sumy. V danej veci žalobcu je nutné považovať za plne procesne úspešného podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

31. Pokiaľ ide o argument žalovaného (uvedený až po uplynutí odvolacej lehoty), že v zmysle publikovaného rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/14/2020) je potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, odvolací súd konštatuje, že na danú vec, konkrétne na § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľovi publikované rozhodnutie nedopadá, keďže sa jedná o odlišný nárok (nárok na náhradu škody) ale aj o odlišné skutkové okolnosti. Najvyšší súd v II. právnej vete uzavrel, že Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v ustanovení § 264 ods. 1 a ods. 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku. V danej veci žalobca svoj žalovaný nárok kvalifikoval s poukazom na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a jednoznačne určil aj jeho výšku 400,- Eur, čo nie je sporné. S ohľadom na uvedené nemožno súhlasiť s argumentom žalobcu, že na danú vec treba aplikovať označené publikované rozhodnutie, ktoré vychádza so situácie, že žalobca nevymedzil svoj žalobný nárok na náhradu škody konkrétnou žalovanou sumou.

32. S ohľadom na uvedené v odsekoch 29. až 31. odvolací súd napadnutý III. výrok ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ ide o IV. (napadnutý) výrok rozsudku tento odvolací súd s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. d) CSP (keďže nejde o rozhodnutie o rozhodnutí vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali), zrušil, pričom uvedené nemalo žiaden vplyv na prípadnú úspešnosť žalovaného v odvolacom konaní.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu strán v odvolacom konaní, preto žalobcovi ako procesne úspešnému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

34. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods.1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sporovej strany, nemožno považovať za porušenie, či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, podľa

ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

36. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).